

Rigsdag en besluttende Medvirkning, ikke blot i Henseende til de Kongeriget særligt utvivlsomt vedkommende Udgifter, men ogsaa med Hensyn til den paa Kongeriget Danmark faldende Andeel af de fælles Udgifter, hvilke Udgifter derimod senere blot skulle beregnes, men ikke bevilges af den særlige Repræsentation for Kongeriget Danmark. Det er denne Omstændighed, som jeg troer man maa tillægge en betydelig Vægt under nærværende Forhold, og jeg tilstaaer, at denne Omstændighed for mig faaer en meget større Vægt efter det Resultat, hvortil Behandlingen af Krigsministeriets Budget har ført. I det Tilfælde, at Rigsdagen, eller vi have jo for Diebliffet kun med Folkethinget at gjøre, — til hvilket Resultat det andet Thing kan komme, vides endnu ikke, — i det Tilfælde altsaa, at Folkethinget paa samme Maade, som det er gaaet ind paa Regjeringens Dølingsbæft, hvad Indtægterne og Udgifterne angaaer, var gaaet ind paa Bevillingen af Kongeriget Danmarks Andeel til Krigsministeriets Udgifter, saa vilde jeg have sagt: der mangler vel endnu (Monrad: Maa jeg bede om Ordet?) den egentlige Slutsteen, som skal til, for at man kan udtale noget Bestemt om Overskuddet, idet Andelen i Fælles Udgifterne bevilges og ikke blot beregnes, men Sagen stiller sig dog saaledes, at der i Realiteten ikke kan være nogen synderlig Betænkelse tilstede, da det, der virkelig er anseet for nødvendigt til Bestridelsen af de fælles Udgifter, er blevet bevilget, og der er derfor heller ikke Anledning til at gjøre nogen yderligere Vanskeligheder, hvad Overskuds-Paragraphen angaaer, saaledes som den er iaar, hvorimod — hvad ogsaa af Rigsdagen blev erkjendt — der var Anledning dertil iffor. Men nu maa jeg have stor Betænkelse ved Paragraphen, og det især af den Grund, som

jeg først berørte, da jeg idag tog Ordet; thi, netop fordi Regjeringen er uberettiget til at disponere over det Overskud, der her fremkommer som Resultat af Finantsloven, uden igjennem en Tillægsbevilling af Rigsdagen, netop derfor maa Regjeringen lægge saameget mere Vægt paa, at den virkelig faaer det bevilget til de fælles Udgifter, som den anseer for uomgængelig nødvendig; men det har Regjeringen ikke faaet — efter Krigsministerens Udtalelse kan det ikke undre Nogen, at jeg allerede nu udtaler dette. Vi søle os brostholdne ved denne Bevilling, som her har fundet Sted til Krigsministeriet, og kunne ikke acquiescere derved. Men, er det Tilfældet, saa er der allerede nu en meget stor Different mellem Folkethinget og Ministeriet, hvad den væsentligste Deel af Fælles Udgifterne angaaer, hvorom her er Tale, og jaalange det er Tilfældet, finder jeg det lidet ønskeligt, at der, hvad den foreslaaede Paragraph gaaer ud paa, saftslaaes Noget i Henseende til Overskuddet. Forøvrigt maa jeg bemærke, at hvad Redactionen af Paragraphen angaaer, er den heller ikke ganske klar. Finantsforslaget handler jo ikke blot om de Kongeriget særligt vedkommende Udgifter, men ogsaa om de fælles Udgifter, men desuagtet betegnes Overskuddet saaledes, at det ikke med tilstrækkelig Sikkerhed kan fremgaae, hvad der naturligtvis er Mening, at der kun kan være Tale om det Overskud, som udfommer ved en Sammenligning mellem de Kongeriget Danmark vedkommende Indtægter — nemlig Kongeriget Danmarks Andeel af de fælles Indtægter og alle dets særlige Indtægter — paa den ene Side, og paa den anden Side Kongerigets forholdsmæssige Andeel i de fælles Udgifter og de Kongeriget særligt vedkommende Ud-